

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Moravce a soudkyně JUDr. Miluše Krejzlíkové a Mgr. Miroslavy Lanžhotské ve věci

žalobců:

a) ■■■. ■■■■■■■■■■, narozený ■■■■■■■■■■
bytem ■■■■■■■■■■, ■■■■■■■■■■

b) ■■■■■■■■■■, narozená ■■■■■■■■■■
bytem ■■■■■■■■■■, ■■■■■■■■■■

oba zastoupeni advokátem Mgr. Václavem Sychrovským
sídlem Československé armády 556, 500 03 Hradec Králové

proti

žalovanému:

■■■. ■■■■■■■■■■, narozený ■■■■■■■■■■
bytem ■■■■■■■■■■, ■■■■■■■■■■
zastoupený advokátkou Mgr. Pavlou Rajmanovou
sídlem Ulrichovo náměstí 737, 500 02 Hradec Králové

o zaplacení 423.692 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 20. 4. 2021 č. j. 13 C 303/2019-307, ve znění usnesení Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 17. 5. 2021 č. j. 13 C 303/2019-313 a ze dne 27. 5. 2021 č. j. 13 C 303/2019 - 314

takto:

I. Rozsudek okresního soudu se ve výrocích I a III **potvrzuje** v tom správném znění, že žalovaný je povinen zaplatit žalobcům, oprávněným společně a nerozdílně, částku ve výši 423.692 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně ze 423.692 Kč od 17. 8. 2019 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci rozsudku, a že žalovaný je povinen nahradit žalobcům, oprávněným společně a nerozdílně, náklady řízení ve výši 347.434,88 Kč k rukám

jejich zástupce do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům, oprávněným společně a nerozdílně, náklady odvolacího řízení ve výši 39.523,44 Kč k rukám jejich zástupce do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresní soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci 423.692 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 423.692 Kč od 17. 8. 2019 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I). Pokud se žalobci domáhali na žalovaném zaplacení 10% úroku z prodlení z částky 423.692 Kč za den 16. 8. 2019, žalobu zamítl (výrok II). Žalovanému uložil povinnost nahradit žalobcům náklady řízení k rukám právního zástupce žalobců do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III). Usnesením Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 17. 5. 2021 č. j. 13 C 303/2019-313 byl výrok III rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 20. 4. 2021 č. j. 13 C 303/2019-307 opraven tak, že se ve výroku II opravuje tak, že žalovaný je povinen nahradit žalobcům náklady řízení ve výši 347.434,88 Kč k rukám právního zástupce žalobců do tří dnů od právní moci rozsudku. Usnesením Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 27. 5. 2021 č. j. 13 C 303/2019-314 byl výrok usnesení Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 17. 5. 2021 č. j. 13 C 303/2019-313 opraven tak, že se opravuje výrok III rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 20. 4. 2021 č. j. 13 C 303/2019-307 tak, že žalovaný je povinen nahradit žalobcům náklady řízení ve výši 347.434,88 Kč k rukám právního zástupce žalobců do tří dnů od právní moci rozsudku.
2. Žalobci se domáhali na žalovaném zaplacení 423.692 Kč s příslušenstvím s tím, že jsou manželé a poskytli žalovanému, který je jejich zetěm, na základě ústně sjednané smlouvy o zápůjčce mimo jiné finanční prostředky ve výši 423.692 Kč. Tyto finanční prostředky zaslali dne 9. 4. 2018 dle dohody se žalovaným na jím sdělené platební údaje a byly poskytnuty na dostavbu rodinného domu ve společném jmění žalovaného a jeho manželky (dcery žalobců), resp. na úhradu služeb v souvislosti s dostavbou rodinného domu. Žalovaný slíbil vrácení finančních prostředků po obdržení finančního plnění – dotace v rámci programu „Nová zelená úsporám“ poskytovaného Ministerstvem životního prostředí. Částka získaná v rámci tohoto dotačního projektu měla plně pokrýt zápůjčku poskytnutou ze strany žalobců. Žalovaný obdržel dotace v období července 2018 na svůj osobní účet, k němuž jako jediný měl dispoziční oprávnění. E-mailem ze dne 7. 8. 2018 vyzval žalobce a) žalovaného ke sdělení, zda již obdržel žádané dotace, a to právě v souvislosti s částkou vyplacenou dle smlouvy o zápůjčce. Žalovaný e-mailem dne 9. 8. 2018 sdělil, že dotace mají být vyplaceny ve lhůtě cca 3 týdnů a potvrdil, že po jejich obdržení zápůjčku vrátí. E-mailem ze dne 4. 9. 2018 vyzval žalobce a) žalovaného ke sdělení stavu věci. Žalovaný e-mailem z téhož dne znovu sdělil, že čeká vyplacení peněz ve lhůtě cca 3 týdnů s tím, že dotaci má potvrzenou a zažádal žalobce a) o posečkání. Předžalobní výzvou ze dne 31. 7. 2019, která byla žalovanému doručena dne 2. 8. 2019, vyzvali žalobci žalovaného k vrácení finančních prostředků v žalované výši ve lhůtě 14 dnů od jejího doručení. Žalovaný však připsal ze dne 30. 8. 2019 jejich nárok odmítl.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Tvrdil, že se jedná o nárok vůči společnému jmění jeho a jeho manželky, což plyne ze samotné žaloby i z přiložené faktury vystavené společností DOMEČEK-HK, s. r. o., která je vystavena na oba manžele. Účastníci nejednali o poskytnutí zápůjčky, ale finanční prostředky byly žalobcem a) poskytnuty přímo na účet této společnosti, nikoli na účet žalovaného. Zdůraznil, že mezi ním a jeho manželkou panují neuspokojivé vztahy, neboť jsou v rozvodovém řízení a výzva k zaplacení 423.692 Kč mu byla doručena v bezprostřední časové návaznosti na doručení rozhodnutí Krajského soudu

- v Hradci Králové ze dne 1. 7. 2019, č. j. 21 Co 194/2019–160, dle něhož má právo stýkat se s vnuky žalobců v přiměřeném rozsahu. Dle jeho názoru se jedná o plnění, které bylo poskytnuto v režimu ustanovení § 2997 odst. 1 věta druhá zákona č. 89/2012 Sb. V případě, že by soud shledal vymáhanou pohledávku jako oprávněnou, namítl, že pohledávka zanikla započtením. V této souvislosti tvrdil, že spolu s manželkou průběžně poskytli žalobcům finanční prostředky, které žalobci přislíbili zhodnotit. Splatnost této půjčky byla sjednána tak, že poskytnuté finanční prostředky budou vráceny v průběhu výstavby rodinného domu žalovaného a jeho manželky. Žalobci a) bylo poskytnuto celkem od 23. 5. 2011 do července 2012 bezhotovostním převodem 498.000 Kč. Dohoda byla taková, že tyto finanční prostředky žalobci vrátí žalovanému v průběhu dostavby domu č. p. [REDACTED] ve [REDACTED], což se však nestalo. Žalovaný si musel vzít v průběhu stavby další úvěr, a proto bylo poskytnuto plnění ze strany žalobců. K vrácení jistiny této pohledávky vyzval žalovaný žalobce formou e-mailu ze dne 15. 7. 2019, k úhradě však nedošlo. Dopisem ze dne 30. 8. 2021 jednostranně započtl pohledávku 498 000 Kč vůči pohledávce žalobců.
4. Ke vznesené námitce započtení žalobci odmítli existenci pohledávky žalovaného a namítli neplatnost započtení. Zdůraznili, že žalovaný se chtěl o své vůli podílet na investování žalobců v letech 2011 až 2012 a jedinou možností, jak se podílet na investici, bylo připojení se k portfoliu žalobců. Žalovaný totiž neměl uzavřenou komisionářskou smlouvu a neměl potřebný finanční obnos, aby tak mohl učinit sám. Žalobce a) uzavřel svým jménem komisionářskou smlouvu na investování financí, a do roku 2012 investoval peníze. Koncem roku 2012 byla investice zmařena, peníze byly zpronevěřeny a za tuto zpronevěru byl odsouzen [REDACTED]. Žalovaný se po opakované urgenci chtěl k této investici připojit a zhodnotit úspory, takže přes účet žalobců přešly společné peníze žalovaného a jeho manželky na tento investiční produkt. Jedná se celkem o částku 498.000 Kč a bylo to v letech 2011 a 2012. Žalobci však žalovanému nic neslibovali, nic negarantovali, ani neměli žádné finanční prostředky, které by umožnily mu něco platit. Peníze investovali prostřednictvím pana [REDACTED], chtěli je vrátit po panu [REDACTED], když se připojil k trestnímu stíhání proti [REDACTED], ale zpronevěra byla tak velká, že nemělo cenu tyto finanční prostředky požadovat zpět. Smlouvu měli uzavřenou s panem [REDACTED]. O těchto skutečnostech žalovaný věděl, komisionářskou smlouvu uzavřenou mezi nimi a panem [REDACTED] viděl a viděl i podmínky. Žalovaný má vysokoškolské ekonomické vzdělání a je svéprávný, aby posoudil investované prostředky. Samozřejmě každá investice je určena k tomu, aby byla zhodnocena, ale nebyly garance na 100 % a investice může být i znehodnocena, ale to, že dojde k podvodu, nemohli předvídat.
5. Okresní soud uvedl, že z výpisu z účtu žalobce a) č. [REDACTED] za období od 1. 4. 2018 do 30. 4. 2018 a z faktury vystavené společností DOMEČEK-HK, s. r. o., č. 20180013 na jméno [REDACTED] a [REDACTED] dne 19. 3. 2018 se dnem splatnosti 2. 4. 2018 za rozpracovanost stavby ke dni 20. 3. 2018 bylo zjištěno, že byla zaplacená částka 423.692 Kč na účet této společnosti. E-mailem ze dne 7. 8. 2018 vyzval žalobce a) žalovaného ke sdělení, zda již obdržel žádané dotace, a to právě v souvislosti s částkou vyplacenou ve smlouvě o zápůjčce. Žalovaný dne 9. 8. 2018 e-mailem sdělil, že dotace mají být vyplaceny ve lhůtě cca tří dnů a potvrdil, že po jejich obdržení zápůjčku vrátí. E-mailem ze dne 4. 9. 2018 vyzval žalobce a) žalovaného ke sdělení stavu věcí, žalovaný e-mailem z téhož dne znovu sdělil, že čeká vyplacení peněz ve lhůtě cca tří týdnů s tím, že dotaci má potvrzenou a žádal o posečkání. Dle výpisu z běžného účtu [REDACTED] a. s., znějícího na jméno žalovaného byla na účet žalovaného dne 23. 7. 2018 připsána částka 535.000 Kč od Ministerstva životního prostředí. Žalobci zaslali žalovanému prostřednictvím svého právního zástupce předžalobní výzvu k zaplacení dluhu ve výši 423.692 Kč ze dne 31. 7. 2019, v níž vyzvali žalovaného k vrácení zapůjčených finančních prostředků nejpozději ve lhůtě čtrnácti dnů od doručení této výzvy. Žalovaný převzal

předžalobní výzvu dne 2. 8. 2019. Dopisem ze dne 30. 8. 2019 žalovaný prostřednictvím své právní zástupkyně jednostranně započel pohledávku ve výši 498.000 Kč, kterou poskytl se svou manželkou žalobcům bezhotovostním převodem, dále namítl, že se jedná o plnění, které bylo poskytnuto v režimu § 2997 odst. 1 věta druhá zákona č. 89/2012 Sb., kdy žalobci uhradili dluh žalovaného a jeho manželky přímo ve prospěch dodavatele, přičemž faktura byla vystavena žalovanému a jeho manželce. Žalobci reagovali prostřednictvím svého právního zástupce dopisem ze dne 11. 9. 2019, kdy odmítli tvrzení žalovaného, že by se nárok měl hodnotit jako bezdůvodné obohacení a trvali na tom, že se jedná o zápůjčku. Rovněž odmítli dohodu žalobců se žalovaným ohledně zhodnocení poskytnutých finančních prostředků a jednostranný zápočet provedený žalovaným. Dne 7. 11. 2010 byla mezi žalobcem a) jako komitentem a sdružením fyzických osob [REDAKCE] a [REDAKCE] jako komisionářem uzavřena komisionářská smlouva a bylo sjednáno, že komisionář sjednává pro komitenta bankovní vklady a vstupy do fondů v Evropě vlastním jménem a na jeho účet, upisovací období bylo 350 dnů, minimální jednorázová investice byla ve výši 100.000 Kč, doporučený investiční horizont byl na 350 dnů, běžný vstupní poplatek byl sjednán na 2 %, poplatek za správu byl sjednán ve výši 1,35 % a jako zastupitelé byli uvedeni oba žalobci. Výše vkladu byla sjednána na 1.160.000 Kč na 70 dnů s denním výnosem 0,115 % při 350 dnech výnosových operací, vklad je opakovaně vložen a smlouva trvá další 70 denní cyklus, pokud komitent 58. den nepožádá o vyplacení, kromě vkladů v prvním roce trvání smlouvy. Po této výpovědi je 70. den vyplacena dohodnutá částka. Komisionář neručí za obchodní úspěch nad 2 % za cyklus. Usnesením Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 28. 2. 2013 byl obviněný [REDAKCE] vzat do vazby a rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 5. 2015, č. j. [REDAKCE] byl [REDAKCE] uznán vinným kromě jiného, že [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem [REDAKCE], [REDAKCE], která dne 2. 6. 2010 v [REDAKCE] s podnikatelským subjektem [REDAKCE] [REDAKCE] uzavřela komisionářskou smlouvu č. 520/2010 (od 1. 1. 2012 převedenou na komisionářskou smlouvu č. 0000084 se společností GERMAEL, SE), na jejímž základě v období od 27. 5. 2010 do 31. 12. 2011 nejméně v osmi případech vložila na účet č. [REDAKCE] celkovou částku 11.411.000 Kč, způsobil škodu ve výši 7.990.691 Kč (s přihlédnutím k nejméně sedmnácti výběrům v objemu 3.420.309 Kč učiněným [REDAKCE] v období od 18. 2. 2011 do 7. 8. 2012) a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání devíti let. Dle výpovědi svědka [REDAKCE] se žalobci prostřednictvím jeho osoby účastnili zhodnocovacího procesu, s žalovaným ohledně zhodnocení vkladu neuzavíral žádnou smlouvu, žalovaný po něm nikdy nepožadoval vrácení peněz. Ze zhodnocovacího procesu byl obviněn [REDAKCE], který byl v roce 2012 odsouzen. Pouze v případě žalobců byl zprostředkovatelem, u jiných osob nikoli. On vložil finanční prostředky také, žádné se mu nevrátily, postižených bylo řádově asi 300. Žalovaný se v roce 2011 zúčastnil školení o investování finančních prostředků. Dle výpovědi svědkyně [REDAKCE] ([REDAKCE] žalobců) v letech 2011 až 2012 zkoušeli s žalovaným investovat do takového projektu, který nevyšel. Zjistili možnosti investování přes její rodiče, kteří již předtím investovali. Žalovaný se o tuto investici začal zajímat, vlastně na jeho popud peníze investovali, ale přes jejího otce, který je pouze přeposílal [REDAKCE]. Potom zjistili, že to bylo celé podvod, že se jim nevrátí ani ty vložené peníze. Asi v roce 2013 se dozvěděli o tom, že [REDAKCE] zavřeli a že to byl podvod. Rodiče jí darovali celkem 3.500.000 Kč za účelem nákupu stavebního pozemku a za účelem počátku stavby. V prosinci 2018 se od žalovaného s dětmi odstěhovala.

6. Okresní soud uzavřel, že žalobci poskytli žalovanému a jeho manželce [REDAKCE], kteří byli tehdy manželé, finanční prostředky ve výši 423.692 Kč. Tyto finanční prostředky byly poskytnuty dne 9. 4. 2018 na žalovaným sdělené platební místo za účelem úhrady služeb a materiálu souvisejících s dostavbou rodinného domu, kdy poskytnutí

finančních prostředků žalobci prokázali výpisem z účtu a fakturou vystavenou na manžele [REDAKCE] společností DOMEČEK-HK, s. r. o. E-mailovou korespondencí mezi žalobcem a) a žalovaným bylo prokázáno, že žalobce a) vyzval žalovaného k vrácení poskytnutých finančních prostředků, žalovaný žádal o poskytnutí lhůty a potvrdil, že zápůjčku vrátí. Žalovaný potvrdil ve své výpovědi, že obdržel dotace ve výši 535.000 Kč a jeho tvrzení bylo prokázáno i výpisem z jeho účtu č. [REDAKCE], kdy dotace byly připsány na účet dne 23. 7. 2018 ve výši 535.000 Kč. Žalovaný tvrdil, že sice o vrácení finančních prostředků mezi účastníky nebyla žádná dohoda, nicméně existovala dohoda o tom, že pokud by žalobci potřebovali finanční prostředky, budou vráceny ze zaplacené dotace. Jeho tvrzení však okresní soud považoval za účelové, neboť žalovaný potvrdil e-mailem z 9. 8. 2018, že po obdržení dotací zápůjčku vrátí. Tvrzení žalovaného o tom, že zápůjčka nebyla poskytnuta, se změnilo až poté, kdy byla podána žaloba. V řízení nebylo jeho tvrzení prokázáno, nebyla tedy prokázána jiná dohoda mezi účastníky týkající se zaslaných finančních prostředků. Sám žalovaný ve své výpovědi potvrdil k vysvětlení e-mailové korespondence z 9. 8. 2018, že přislíbil peníze zaslat, jak bylo původně dohodnuto, a pokud se týká e-mailu ze 4. 9. 2018, výslovně uvedl, že žalobcům poskytl nepravdivou informaci ze zjištěných důvodů, když dotace mu na účet přišly v červenci 2018 ve výši 535.000 Kč. Okresní soud tedy dospěl k závěru, že účastníci řádně uzavřeli smlouvu o zápůjčce ve smyslu § 2390 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., dle níž žalobci jako zapůjčitelé přenechali žalovanému a jeho manželce [REDAKCE] coby vydlužitelům částku 423.692 Kč v jejich prospěch, a to úhradou na žalovaným sdělené platební údaje, přičemž zákon nevylučuje dohodu stran ohledně plnění na jiný účet, než na účet vydlužitele (viz užití dle libosti). Ze strany žalobců došlo přenechání (předání) peněz dlužníkovi (žalovanému a jeho manželce) a tím ke vzniku smlouvy o zápůjčce. Žalovaný se zavázal tuto částku žalobcům ve stanovené lhůtě, tedy po obdržení dotace, vrátit, což neučinil. Zápůjčené finanční prostředky byly součástí společného jmění manželů a je nepodstatné, zda byl účet veden pouze na jednoho z nich. Žalovaný je tedy povinen vrátit žalobcům půjčené peněžní prostředky, když je pouze na nich, zda budou žalovat oba manželé, či pouze jednoho z nich, neboť oba jako dlužníci jsou zavázáni společně a nerozdílně a věřitel, v tomto případě žalobci, mohou požadovat celé plnění buď na všech spoludlužnících, či pouze na jednom z nich.

7. Námitku žalovaného, že pohledávka žalobců zanikla započtením, neboť spolu se svou manželkou průběžně poskytli žalobcům finanční prostředky ve výši 498.000 Kč, které žalobci přislíbili zhodnotit a splatnost této půjčky byla sjednána tak, že poskytnuté finanční prostředky budou vráceny v průběhu výstavby rodinného domu žalovaného a jeho manželky, a to zhodnocené (žalobci a/ byla poskytnuta částka v celkové výši 498.000 Kč v období od 23. 5. 2011 do 23. 7. 2012 a tuto částku jednostranně započtl žalovaný vůči pohledávce žalobců), neshledal okresní soud důvodnou. Uvedl, že žalovaný existenci své pohledávky za žalobci začal tvrdit až v průběhu tohoto řízení. Uváděl ve své výpovědi, že se dotazoval opakovaně žalobce a) jednou za tři měsíce na tuto pohledávku a nikdy nebyl informován, že se jedná o zmařenou investici a že by tyto peníze neměl nikdy dostat. Okresní soud posoudil jeho tvrzení jako nevěrohodné, když v řízení bylo prokázáno, že v letech 2011 až 2012 žalobci obdrželi na účet žalobce a) finanční prostředky žalovaného a žalobci odmítli tvrzení, že by se mělo jednat o půjčku žalovaného. Žalobci prokázali uzavření komisionářské smlouvy s tím, že v té době společně investovali finanční prostředky prostřednictvím žalobce a). Výsledkem svědka [REDAKCE] a odsuzujícím rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ohledně [REDAKCE] bylo prokázáno, že tyto finanční prostředky byly zpronevěřeny. Svědek [REDAKCE] potvrdil toto ve své výpovědi a potvrdil, že s žalovaným žádnou smlouvu o zhodnocení vkladu neuzavíral, žalovaný na něm nikdy nepožadoval vrácení peněz a potvrdil, že ze zhodnocovacího procesu byl obviněn [REDAKCE], kdy došlo ke zpronevěření těchto vložených finančních prostředků. Dle svědkyně [REDAKCE] v letech 2011 až 2012 s žalovaným zkoušeli investovat do

projektu, který nevyšel. Možnost investování zjistili přes její rodiče, tedy oba žalobce, kdy žalovaný se o tuto investici zajímal a na jeho popud investovali peníze přes jejího otce (žalobce a)), který je pouze přeposlal ■■■. ■■■. Následně zjistili, že se jedná o podvod a asi v roce 2013, kdy ■■■. ■■■. zavřeli za podvod, se o této skutečnosti dozvěděli. Okresní soud tedy vycházel z výpovědi obou žalobců i svědkyně ■■■. ■■■., když vzal obsah jejich výpovědi za pravdivý, neboť průběh jimi popisovaný potvrzuje výpisy z účtu, uzavřená komisionářská smlouva, výslech svědka ■■■. ■■■. a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové o odsouzení ■■■. ■■■. Neuvěřil naopak tvrzení žalovaného o existenci této pohledávky vůči žalobcům, když žalovaný svá tvrzení ohledně toho, že se dotazoval na vrácení finančních prostředků průběžně každé tři měsíce žalobce a), nijak neprokázal. Rovněž s ohledem na jeho ekonomické vzdělání okresní soud vyslovil pochybnost o tom, že by se od roku 2012 nijak nezajímal o zhodnocení vložených finančních prostředků a že nikdy nebyl informován o tom, že se jedná o zmařenou investici a že peníze neměl dostat. Veškerá jeho obrana zůstala pouze v rovině tvrzení. Své tvrzení ohledně garance vrácení finančních prostředků ze strany žalobců neprokázal, neoznačil jediný důkaz o tom, že by tyto finanční prostředky požadoval od roku 2012 vrátit. Toto jeho tvrzení je v rozporu s jeho jednáním, kdy dne 7. 3. 2015 a dne 5. 11. 2016 podepsal darovací smlouvy, na základě kterých žalobci obdarovali jeho manželku prostředky v celkové výši 3.500.000 Kč a přitom nepožadoval vrácení finančních prostředků, když měl mít vlastní pohledávku vůči žalobcům z údajné zápůjčky. Námitku žalovaného, že výzva k zaplacení této dlužné částky mu byla zaslána v souvislosti s probíhajícím opatrovníckým řízením, okresní soud nehodnotil a uvedl, že pro danou věc je tato skutečnost právně nevýznamná. Okresní soud uvedl, že jediné, co žalovaný prokázal, byl převod finančních prostředků na účet žalobce a) v letech 2011 až 2012, což žalobci ani nečinili sporným. Tvrzení žalovaného, že se mělo jednat o zápůjčku a její splatnost měla nastat v průběhu výstavby rodinného domu žalovaného a jeho manželky, zůstala pouze v rovině jeho tvrzení. Žalovaný neprokázal své tvrzení, že se v průběhu let dotazoval na svou pohledávku, nepředložil žádný důkaz o tom, že by mu žalobci ručili za výplatu peněz a garantovali mu jejich vrácení. Potvrdil, že viděl komisionářskou smlouvu, tedy věděl, že se nejedná o zápůjčku žalobcům, ale pouze jejich prostřednictvím chtěl své finanční prostředky zhodnotit. Tuto vědomost potvrdil i svým jednáním, když v průběhu let 2015 a 2016, konkrétně 7. 3. 2015 a 5. 11. 2016, podepsal darovací smlouvy, na základě kterých žalobci obdarovali svou ■■■ částkou ve výši 3.500.000 Kč, aniž by se v této souvislosti domáhal vrácení jím údajně půjčených peněz žalobcům. Okresní soud odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 684/2020 a výklad ustanovení § 1987 odst. 2 o. z., dle kterého nejistou nebo neurčitou ve smyslu § 1987 odst. 2 o. z. je zpravidla pohledávka ilikvidní, tj. pohledávka, která je co do základu anebo výše sporná (nejistá) a jejíž uplatnění vůči dlužníku (věřiteli pasivní pohledávky) formou námitky započtení vyvolá (namísto jednoznačného, tj. oběma dotčenými stranami akceptovaného zániku obou pohledávek v rozsahu, v jakém se kryjí) spory o existenci či výši aktivní pohledávky. Likvidita aktivní pohledávky je hmotněprávním předpokladem započtení, není-li aktivní pohledávka „jistá a určitá“, odporuje započtení ustanovení § 1987 odst. 2 o. z. a je zpravidla relativně neplatné. Aby tedy bylo možné pohledávku jednostranně započíst, musí být tato pohledávka likvidní, tedy musí být co do základu i výše snadno prokazatelná, což v tomto případě není. Vzhledem k neexistenci žalovaným tvrzené pohledávky vůči žalobcům ji nelze jednostranně započíst na pohledávku žalobců. Námitku neplatnosti jednostranného započtení ze strany žalobců tedy okresní soud shledal jako oprávněnou, neboť nelze jednostranně započíst neexistující pohledávku. Žalovanému, který nebyl v řízení úspěšný, okresní soud uložil zaplatit žalobcům náklady řízení ve výši 347.434,88 Kč. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 21.185 Kč a v nákladech právního zastoupení žalobců, a to v odměně za 16 úkonů právní služby z tarifní hodnoty 423.692 Kč à 16.032 Kč (příprava a převzetí zastoupení, výzva k plnění se

základním skutkovým a právním rozbořem ze dne 31. 7. 2019 a ze dne 11. 9. 2019, písemné podání ve věci samé ze dne 8. 10. 2019 – žaloba, vyjádření žalobců k výzvě soudu ze dne 3. 1. 2020, účast na jednání před okresním soudem dne 19. 2. 2020, doplnění rozhodných skutečností a námitka promlčení ze dne 18. 3. 2020, vyjádření žalobců k přípisu žalovaného ze dne 26. 6. 2020, účast na jednání před okresním soudem přesahující dvě hodiny dne 29. 7. 2020 a účast na jednání před okresním soudem dne 22. 9. 2020, vyjádření žalobců ze dne 8. 12. 2020, účast na jednání před okresním soudem dne 9. 12. 2020 a dne 10. 2. 2021, vyjádření žalobců k důkaznímu návrhu žalovaného ze dne 25. 2. 2021, závěrečný návrh ze dne 25. 2. 2021, účast na jednání okresního soudu dne 13. 4. 2021 a úkon právní služby ve výši 8.016 Kč (0,5 úkonu) za účast při jednání, při kterém došlo pouze k vyhlášení rozhodnutí dne 20. 4. 2021, v 17 paušálních náhradách hotových výloh à 300 Kč a v 21 % DPH ve výši 56.621,88 Kč, celkem 347.434,88 Kč.

8. Proti rozsudku okresního soudu podal žalovaný odvolání. Namítal, že okresní soud dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a věc nesprávně právně posoudil. Uvedl, že žalobce a) uhradil za něho a jeho manželku fakturu vystavenou společností DOMEČEK-HK, s. r. o., vystavenou na částku 423.692 Kč. V době, kdy žalobce a) tyto peníze společnosti DOMEČEK-HK, s. r. o., hradil, žádná dohoda o povinnosti je vrátit mezi účastníky uzavřena nebyla. Vytýkal okresnímu soudu, že se při svém skutkovém závěru o existenci dohody o vrácení peněz jako jednoho ze základních znaků smlouvy o zápůjčce opřel výlučně o výpověď žalobců, která je jediným přímým důkazem ve věci. Dovozuje-li okresní soud naplnění znaku smlouvy o zápůjčce ve formulaci e-mailu ze dne 9. 8. 2018, pak smysl této komunikace vysvětlil v rámci svého výsledku. Poukazoval na to, že dohoda o splatnosti v době úhrady finančních prostředků na účet spol. DOMEČEK-HK, s. r. o., nebyla v době poskytnutí finančních prostředků uzavřena, a proto doba plnění byla vázána na jeho vůli. Zdůraznil, že okresní soud učinil skutková zjištění z více než podstatné části pouze na základě výpovědi žalobců, která se však ukázala být v mnoha ohledech nepravdivá a kterou v průběhu řízení pozměňovali, a to ve vazbě na ostatní důkazní prostředky. Nelze dle jeho názoru uvěřit výpovědi žalobců ani svědkyně ■■■■■. ■■■■■, která je již bývalou manželkou žalovaného, a která zapříčinila rozpad manželství a nelze očekávat, že by vypovídala v neprospěch svých rodičů a ve prospěch svého bývalého manžela. Namítal, že se bránil také námitkou započtení. Okresní soud vzal správně za prokázané, že na účet žalobce a) bylo v období od 23. 5. 2011 do 23. 7. 2012 převedeno ze strany žalovaného a jeho manželky celkem 498.000 Kč. Zdůraznil, že mezi účastníky byla dohoda, že žalobci, resp. žalobce a), tyto finanční prostředky zhodnotí a vrátí je žalovanému a jeho manželce. Okresní soud hodnotil započtení jako relativně neúčinné, když započítávaná pohledávka žalovaného je dle jeho názoru nelikvidní. V daném případě však není výše částky mezi účastníky sporná a dohoda o tom, že finanční prostředky budou vráceny, mezi účastníky byla. Teprve v probíhajícím řízení začali žalobci tvrdit, že se jednalo o zmařenou investici, když finanční prostředky byly svěřeny rodinnému příteli ■■■■■. ■■■■■ a ten je údajně dále světil osobě, která je měla zpronevěřit. Žalovaný však neposkytoval prostředky ani ■■■■■. ■■■■■ ani jiné třetí osobě, ale právě žalobcům s tím, že ti je zhodnotí. Je přesvědčen, že investované finanční prostředky byly paní ■■■■■ vyplaceny a nepochybuje ani o tom, že byly vyplaceny i žalobcům, kteří stále udržují s ■■■■■. ■■■■■ vřelý přátelský vztah a v roce 2017 pořídili další nemovitost (byt) v řádu milionů Kč. To, že má vůči žalobcům pohledávku, uvedl prokazatelně již v e-mailu ze dne 15. 7. 2018, a nikoli až v průběhu řízení. Je přesvědčen, že námitka neúčinnosti zápočtu nemohla vyvolat právní účinky a svou procesní obranu tak unesl. Zaujal též názor, že pokud by byl rozsudek okresního soudu potvrzen, je třeba aplikovat ustanovení § 150 o. s. ř. na náklady řízení. Uvedl, že je otcem dvou synů ve věku ■■■■■ a ■■■■■ let, které má ve střídavé péči, splácí hypoteční úvěr, který je součástí společného jmění manželů a i pohledávka, kterou žalobci vymáhají, je také součástí společného jmění

manželů a on důvodně práva náležející do společného jmění manželů hájil. Navrhl, aby byl rozsudek okresního soudu změněn a žaloba byla zamítnuta.

9. Žalobci ve svém vyjádření k odvolání žalovaného navrhli potvrzení rozsudku okresního soudu jako věcně správného. Nesouhlasili ani s aplikací ustanovení § 150 o. s. ř. Zdůraznili, že se od počátku snažili celou věc řešit smírem a mimosoudně. Tvrzení žalovaného, že bránil vlastní společné jmění manželů, je nesmyslné. Finanční prostředky měly být vráceny z dotací a tyto prostředky se neměly nijak dotknout společného jmění manželů žalovaného a jeho manželky. Kromě toho žalovaný má nadprůměrné příjmy a v řízení o vypořádání společného jmění manželů se rozhoduje o majetku v řádech milionů Kč.
10. Krajský soud jako soud odvolací (dále jen „odvolací soud“) přezkoumal napadený rozsudek okresního soudu i řízení mu předcházející a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
11. Dle § 2390 zák. č. 89/2012 Sb. (dále jen „o. z.“) přenechá-li zapůjčitel vydlužiteli zastupitelnou věc tak, aby ji užil podle libosti a po čase vrátil věc stejného druhu, vznikne smlouva o zápůjčce.
12. Podstatnými náležitostmi smlouvy o zápůjčce jsou přenechání zastupitelné věci zapůjčitelem vydlužiteli tak, aby ji užil podle libosti a povinnost vydlužitele po čase vrátit zapůjčiteli věc stejného druhu.
13. Dle § 1982 odst. 1 o. z. dluží-li si strany vzájemně plnění stejného druhu, může každá z nich prohlásit vůči druhé straně, že svoji pohledávku započítává proti pohledávce druhé strany. K započtení lze přistoupit, jakmile straně vznikne právo požadovat uspokojení vlastní pohledávky a plnit svůj vlastní dluh. Dle odst. 2 citovaného ustanovení započtením se obě pohledávky ruší v rozsahu, v jakém se vzájemně kryjí; nekryjí-li se zcela, započte se pohledávka obdobně jako při splnění. Tyto účinky nastávají k okamžiku, kdy se obě pohledávky staly způsobilými k započtení.
14. Dle § 1987 odst. 2 o. z. pohledávka nejistá nebo neurčitá k započtení způsobilá není.
15. Nejistou nebo neurčitou ve smyslu § 1987 odst. 2 o. z. je zpravidla pohledávka, která je co do základu anebo výše sporná (nejistá) a jejíž uplatnění vůči dlužníku formou námitky započtení vyvolá (namísto jednoznačného, tj. oběma dotčenými stranami akceptovaného zániku obou pohledávek v rozsahu, v jakém se kryjí) spory o existenci či výši pohledávky užitě k započtení. Likvidita pohledávky užitě k započtení je hmotněprávním předpokladem započtení, není-li taková pohledávka „jistá a určitá“, odporuje započtení ustanovení § 1987 odst. 2 o. z. a je zpravidla (relativně) neplatné. Dovolá-li se věřitel pohledávky, proti které je započítáváno, vůči dlužníku relativní neplatnosti jeho právního jednání (jednostranného započtení), účinky započtení nenastanou - pohledávka, proti které je započítáváno, nezanikne (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 9. 2020 sp. zn. 31 Cdo 684/2020).
16. Odvolací soud se zcela ztotožňuje se skutkovými i právními závěry okresního soudu vyjádřenými v odůvodnění jeho rozsudku, na které tímto odkazuje a které s ohledem na odvolací námitky žalovaného doplňuje pouze způsobem níže uvedeným.
17. Odvolací soud ve shodě s okresním soudem dospěl k závěru, že v řízení bylo prokázáno, že mezi účastníky byla uzavřena smlouva o zápůjčce, dle níž žalobci poskytli dne 9. 4. 2018 žalovanému a jeho manželce 423.692 Kč, které zaslali na účet sdělený žalovaným (uhradili fakturu vystavenou na žalovaného a jeho manželku společností DOMEČEK-HK, s. r. o., za práce na domě žalovaného a jeho manželky) a žalovaný jim měl tuto částku vrátit po obdržení dotace. Skutkové zjištění o tom, že byla uzavřena dohoda o vrácení finančních prostředků žalobcům po obdržení dotace žalovaným, okresní soud učinil – jak vyplývá z odůvodnění jeho rozsudku – z výsledků dokazování, tzn. z výpovědí žalobců, svědkyně ■■■■■. ■■■■■ i z e-mailu žalovaného ze dne 9. 8. 2018. Okresní soud vysvětlil,

proč neuvěřil tvrzení žalovaného, že o vrácení finančních prostředků mezi účastníky nebyla žádná dohoda, ale existovala pouze dohoda o tom, že pokud by žalobci potřebovali finanční prostředky, budou vráceny ze zaplacené dotace. Obranu žalovaného považoval za nevěrohodnou a účelovou a poukázal na e-mailovou korespondenci – e-mail žalovaného ze dne 9. 8. 2018, z něhož vyplývá, že po obdržení dotací zápůjčku žalobcům vrátí, a na to, že tvrzení žalovaného o tom, že zápůjčka nebyla poskytnuta, se změnilo až po podání žaloby. Je třeba zdůraznit, že na dotaz žalobců učiněný v jejich e-mailu ze dne 7. 8. 2018, zda již žalovaný dotace obdržel, žalovaný sdělil v e-mailu ze dne 9. 8. 2018, že do tří dnů mu mají dotace vyplatit a potom žalobcům peníze pošle (tzn. žalobci netvrdili žalovanému, že peníze potřebují a žalovaný jim neodpovídal v tom smyslu, že když peníze potřebují, tak je vrátí). Žalobci tedy prokázali, že poskytli žalovanému a jeho manželce zápůjčku ve výši 423.692 Kč, kterou jim měl žalovaný vrátit po obdržení dotací od Ministerstva životního prostředí, které žalovaný obdržel již dne 23. 7. 2018 ve výši 535.000 Kč, avšak dlužnou částku žalobcům dosud nevrátil.

18. Žalovaný tvrdil, že spolu se svojí manželkou zaslal žalobcům celkem částku 498.000 Kč, kterou měli žalobci zhodnotit a splatnost půjčky byla sjednána tak, že poskytnuté peníze budou vráceny v průběhu výstavby rodinného domu žalovaného a jeho manželky. Dopisem ze dne 30. 8. 2019 jednostranně započítal uvedenou pohledávku v celkové výši 498.000 Kč proti pohledávce žalobců ve výši 423.692 Kč. Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem okresního soudu, že v řízení bylo prokázáno, že se ze strany žalovaného a jeho manželky nejednalo o půjčku žalobcům, kterou by měli žalovanému a jeho manželce vrátit. Naopak bylo prokázáno tvrzení žalobců, že šlo ze strany žalovaného a jeho manželky o investované peníze, přičemž žalovaný již v roce 2013 věděl, že investice byly zmařeny a žalobci nikdy negarantovali žalovanému vrácení této finanční částky, nezavázali se k vrácení peněz, eventuálně zhodnocených a nenesli za zhodnocení investovaných peněz ze strany žalovaného žádnou odpovědnost. Žalovaný ani nezpochybňoval tvrzení žalobců, že se seznámil s komisionářskou smlouvou uzavřenou dne 7. 11. 2010 mezi žalobci a sdružením fyzických osob [REDAKCE] a [REDAKCE], přičemž žalovaný má vysokoškolské ekonomické vzdělání a muselo mu být zřejmé, že se nejedná o půjčku žalobcům. Okresní soud vysvětlil, proč uvěřil tvrzení žalobců, že se jednalo o investované peníze, že žalovaný investoval finanční prostředky prostřednictvím žalobce a) a že tyto finanční prostředky byly zpronevěřeny. Okresní soud též vysvětlil, proč neuvěřil tvrzení žalovaného, že se dotazoval opakovaně žalobce a) jednou za tři měsíce na tuto pohledávku, že žalobce a) mu měl garantovat vrácení finančních prostředků, neboť žalovaný neoznačil jediný důkaz o tom, že by tyto finanční prostředky požadoval od roku 2012 vrátit. Obranu žalovaného považoval za nevěrohodnou a účelovou a v této souvislosti poukázal i na chování žalovaného, který dne 7. 3. 2015 a dne 5. 11. 2016 podepsal darovací smlouvy, na základě kterých žalobci obdarovali jeho manželku finančními prostředky v celkové výši 3.500.000 Kč, a přitom nepožadoval vrácení finančních prostředků ve výši 498.000 Kč, když dle svého tvrzení měl mít vlastní pohledávku vůči žalobcům z titulu údajné zápůjčky. Jediné, co žalovaný ze svých tvrzení prokázal, byl převod finančních prostředků ve výši 498.000 Kč na účet žalobce a) v letech 2011 až 2012. Tvrzení žalovaného, že se mělo jednat o zápůjčku a splatnost měla nastat v průběhu výstavby rodinného domu žalovaného a jeho manželky, zůstala pouze v rovině jeho tvrzení. Odvolací soud ve shodě s okresním soudem dospěl k závěru, že šlo o investované peníze a žalovaný neprokázal, že by mu žalobci ručili za výplatu peněz a garantovali mu jejich vrácení, resp. nenesli za zhodnocení finančních prostředků žalovaného žádnou odpovědnost. Žalovaný již v roce 2013 věděl, že investice byla zmařena, že se jednalo o podvod, za který byl odsouzen [REDAKCE]. [REDAKCE] rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 5. 2015 č. j. [REDAKCE]. Výpověď žalobců byla potvrzena výpovědí svědkyně [REDAKCE], svědka [REDAKCE], komisionářskou smlouvou ze dne 7. 11. 2010 i rozsudkem Krajského soudu

v Hradci Králové ze dne 13. 5. 2015 č. j. [REDAKCE]. Jedná se tedy o pohledávku nejistou co do základu i co do výše, když žalovaný se svojí manželkou sice prostřednictvím žalobců investovali 498.000 Kč, avšak tato částka mohla být zhodnocena i znehodnocena (resp. i zpronevěřena). Okresní soud tedy nepochybil, když shledal námitku neplatnosti jednostranného započtení vznesenou ze strany žalobců jako oprávněnou.

19. Skutková zjištění okresního soudu mají oporu v provedeném dokazování, z odůvodnění napadeného rozsudku a z obsahu spisu je zřejmé, že okresní soud pro uvedená zjištění vzal v úvahu jen skutečnosti, které vyplynuly z provedených důkazů a přednesů účastníků, že žádné skutečnosti, které v tomto směru byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo, a které byly současně významné pro věc, nepominul a že v jeho hodnocení důkazů a poznatků, které vyplynuly z přednesu účastníků, není z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálně věrohodnosti logický rozpor a hodnocení důkazů neodporuje ustanovení § 133 - § 135 o. s. ř. Pouze z toho, že svědkyně [REDAKCE] je bývalou manželkou žalovaného, nelze dovodit její nevěrohodnost, navíc za situace, když její tvrzení byla prokázána i dalšími důkazy.
20. Dle § 150 o. s. ř. jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele, nebo odmítne-li se účastník bez vážného důvodu zúčastnit prvního setkání s mediátorem nařízeného soudem, nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznat.
21. Důvody zvláštního zřetele hodnými ve smyslu § 150 o. s. ř. se rozumí takové okolnosti, pro které by se jevílo v konkrétním případě nespravedlivým ukládat náhradu nákladů řízení tomu účastníku, který ve věci úspěch neměl, a zároveň by bylo možností spravedlivě požadovat po neúspěšném účastníku, aby náklady vynaložené v souvislosti s řízením nesl ze svého. Při zkoumání, zda tu jsou důvody hodné zvláštního zřetele, soud přihlíží v první řadě k majetkovým, sociálním, osobním a dalším poměrům všech účastníků řízení; je třeba přitom vzít na zřetel nejen poměry toho, kdo by měl hradit náklady řízení, ale je nutno také uvážit, jak by se takové rozhodnutí dotklo zejména majetkových poměrů oprávněného účastníka. Významné z hlediska aplikace § 150 o. s. ř. jsou rovněž okolnosti, které vedly k soudnímu uplatnění nároku, postoj účastníků v průběhu řízení atd. Soud musí vycházet z posouzení všech relevantních okolností konkrétní věci. Majetkové poměry (navíc pouze jednoho z účastníků) jsou jen jedním z dílčích hledisek při aplikaci § 150 o. s. ř., které nelze posuzovat odděleně od ostatních. Za okolnosti hodné zvláštního zřetele pro odeprání náhrady nákladů řízení pak nelze považovat ani to, že by jejich přiznání přivodilo žalobci větší újmu, než jejich nepřiznání žalované. Vždy musí jít o takové okolnosti, které mají skutečný vliv na spravedlivé rozhodnutí o náhradě nákladů řízení (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2017 sp. zn. 29 Cdo 3119/2015). Ustanovení § 150 o. s. ř. neslouží ke zmírňování majetkových rozdílů mezi procesními stranami, ale k řešení situace, v níž je nespravedlivé, aby ten, kdo důvodně hájí svá porušená nebo ohrožená práva nebo právem chráněné zájmy, obdržel náhradu nákladů, které při této činnosti účelně vynaložil (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2862/07 ze dne 5. 11. 2008 a sp. zn. II. ÚS 2658/10 ze dne 5. 1. 2012).
22. Námitku žalovaného, že by v daném případě mělo být aplikováno ustanovení § 150 o. s. ř., resp. že jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné pro nepřiznání náhrady nákladů řízení žalobcům, neshledal odvolací soud důvodnou. Žalovaný tvrdil, že na jeho straně existují nepříznivé majetkové poměry (tzn., že jeho příjem dosahuje pouze výše mírně nad hranicí průměrné mzdy, splácí hypoteční úvěr, který je součástí SJM). Spatřuje-li však žalovaný okolnost hodnou zvláštního zřetele pro nepřiznání náhrady nákladů řízení v tom, že je nemajetný, pak zcela pomíjí, že majetkové poměry jsou jen jedním z dílčích hledisek při aplikaci § 150 o. s. ř., které nelze posuzovat odděleně od ostatních. Ustanovení § 150 o. s. ř. neslouží ke zmírňování majetkových rozdílů mezi procesními stranami, ale k řešení situace, v níž je nespravedlivé, aby ten, kdo důvodně hájí svá porušená nebo ohrožená práva nebo právem chráněné zájmy, obdržel náhradu nákladů, které při této činnosti účelně vynaložil.

Aplikaci § 150 o. s. ř. nemůže odůvodnit ani to, že žalovaný dle svého tvrzení hájil práva náležející do společného jmění manželů, když pohledávka vymáhaná žalobci je součástí společného jmění manželů. V tomto smyslu lze dát za pravdu žalobcům, že finanční prostředky měly být vráceny nikoli ze společného jmění manželů žalovaného a jejich [REDACTED], ale z dotace, která byla žalovanému poskytnuta již 23. 7. 2018. Žalobci se pouze domáhali zaplacení částky poskytnuté žalovanému a jeho manželce z titulu zápůjčky, která nebyla žalovaným zaplacená dobrovolně. Je třeba zdůraznit, že moderační právo je mimořádný procesní institut a takto je třeba s ním v praxi zacházet. Zmírňující právo soudu je pak třeba vykládat nejen ve vztahu k účastníkovi, v jehož prospěch soud rozhoduje, ale zároveň i ve vztahu k účastníkovi, který by měl právo na náhradu nákladů řízení. Na žalobcích nelze spravedlivě požadovat, aby náklady účelně jim vzniklé v souvislosti s jejich právním zastoupením nesli ze svého. Odvolací soud tedy neshledal důvod pro aplikaci ustanovení § 150 o. s. ř.

23. Rozsudek okresního soudu tedy byl v napadených výrocích I a III jako věcně správný potvrzen dle § 219 o. s. ř. Potvrzen byl pouze v tom správném znění, že žalovaný je povinen zaplatit žalobcům 423.692 Kč s příslušenstvím a náklady řízení ve výši 347.434,88 Kč, přičemž žalobci jsou oprávněni společně a nerozdílně.
24. Žalovaný nebyl v odvolacím řízení úspěšný a je tedy povinen ve smyslu § 224 odst. 1 o. s. ř. a § 142 odst. 1 o. s. ř. nahradit žalobcům náklady tohoto řízení. Náklady odvolacího řízení žalobců spočívají v nákladech jejich právního zastoupení, a to v odměně za dva úkony právní služby à 16.032 Kč (vyjádření k odvolání žalovaného a účast u jednání odvolacího soudu dne 7. 4. 2022), ve dvou paušálních náhradách hotových výloh à 300 Kč a v 21% DPH ve výši 6.859,44 Kč; celkem činí náklady odvolacího řízení žalobců 39.523,44 Kč (§ 7 bod 6, § 12 odst. 4, § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., § 137 odst. 3 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je dovolání přípustné, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu nebyla řešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Takové dovolání se podává do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu se sídlem v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Hradci Králové. Dovolání lze podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci (§ 237 a § 241a o. s. ř.).

Hradec Králové 7. dubna 2022

JUDr. Pavel Moravec v. r.
předseda senátu